

תשע"ו - WhatsApp - Tetzaveh

(1- פירוש הכתוב 'אין דעת אלקים בארץ' ע"פ חסידות -

כתיב "שמעו דבר ה' בני ישראל, כי ריב לה' עם יושבי הארץ, כי אין אמת ואין חסד ואין דעת אלהים בארץ".
ופירושו לפי פשוטו הוא: כאילו אומר, הלא נתתי להם הארץ על מנת שישמעו אלי, והואיל ואינם שומעים, מה להם לשבת בארץ. וממשיך ומפרט: שהרי אין בארץ לא אמת, ולא חסד, ואין מי נותן לב לדעת את אלהים (ע"פ מצו"ד).
אולם, פירוש הכתוב ע"פ חסידות הוא, ש'אין דעת אלקים בארץ', שהסיבה לכך ש'אין דעת אלקים' היא משום ענין 'בארץ'.
כלומר: 'דעת' ענינה התקשרות והתחברות (כמו 'והאדם ידע את חוה') עם ענין שכלי עד שמרגיש את הענין מאד.
והנה, כאשר האדם שקוע 'בארץ', היינו בארציות וחומריות ותאוות עולם הזה, אזי אי אפשר להיות בו 'דעת אלקים',
התקשרות והתחברות עם אלקות, כי האדם כבר מחובר בגשמיות, וגשמיות היא היפך הרוחניות, כמאמר הזוהר (זהר וישב קפ, ב) 'תוקפא דגופא, חולשא דנשמתא', תוקף הגוף (שיקוע בגשמיות) גורם לחלישות הנפש, מאחר שהם עומדים בסתירה זה לזה.

(ע"פ תו"א תצוה ד"ה ועשית ציץ זהב טהור)

(2- דברי התורה הם כמו חותם על השעוה -

כתיב לגבי הציץ של הכהן הגדול 'פתחת עליו פיתוחי חותם', היינו שצריך לחקוק על הציץ, כטבעת חותם, המילים 'קדש להו"ה'.

וביאור ענינו ברוחניות: אותיות אלו החקוקות על הציץ ע"י החותם, הם רומזות לאותיות התורה. שכן אמרו רז"ל 'חותמו של הקב"ה אמת', והרי עוד אמרו ש'אין אמת אלא תורה', נמצא שהתורה (אמת), היא בבחינת החותם של ה'.
והטעם לכך הוא: בחותם גשמי, הרי אותיות אלו ממש שהאדם חשב לחקוק אותן על השעוה (ע"י החותם), הן אותן האותיות שנחקקות בסופו של דבר על השעוה, למרות גודל ריחוק הערך בין אותיות המחשבה (התחלת ציור האותיות) לאותיות שבהשעוה הגשמית.

כמו כן התורה היא בדוגמת החותם, שהתורה היא חכמת ה' ממש, שהיא דרגה נעלית מאד, אך, ירדה למטה ביותר עד להתלבשות בענינים גשמיים בהם התורה מדברת ועוסקת.

והנה, ניתן לחשוב שע"י ירידה זו חכמת ה' נחסרה במקצת או נתמעטה, אך לאמיתו של דבר, התורה היא כמו החותם הנ"ל, שאותן האותיות ממש שבמחשבת האדם הן שבאו בהשעוה הגשמית. כך אותה החכמה העליונה שבשורש התורה למעלה, היא שבאה וירדה למטה בתוך התורה הגשמית שלפנינו.

ולכן, כל פעם שלומד תורה, הרי עליו לדעת שזוהי חכמת ה' ממש, ובגלל הכרה זו ניתן ללמוד כדבעי - מתוך תחושת ביטול ועם חיות והתלהבות.

(ע"פ תו"א תצוה ד"ה ועשית ציץ זהב טהור)

(3- מהות מדריגת משה רבינו ושורש נשמתו למעלה -

על משה רבינו כתיב 'ונחנו מה', ופירש רש"י: 'מה אנו חשובין', שהיה בטל בתכלית אל ה' עד שלמציאותו לא היתה תפיסת מקום וחשיבות כלל. וזהו פירוש 'מה' כאן - כלום, אפס.

היינו "ונחנו מ"ה", 'מ"ה' בעצם ('נישטקייט' [אפסיות] בעצם), שאינו מרגיש את עצמו בעצם כלל כאילו אינו במציאות כלל" (תו"ח פ' תצוה ע' שסט, ד).

וזוהי הסיבה שמשה היה 'עניו מכל האדם', "שהענוה הוא רק העדר הרגשת עצמו בתכלית עד שהוא נבזה בעיני עצמו וכמותר בעולם, והכל טובים ממנו אפילו הפחות שבפחותים ממש, ועל כן נפשו כעפר לכל" (תו"ח שם).

וכל זה בא מכך ששורש נשמת משה היה מבחינת החכמה דאצילות, שחכמה היא אותיות כח מ"ה, להורות שענינה הוא ביטול, כח של מ"ה וביטול. ולכן בחכמה מורגש ש"הוא לבדו הוא ואין זולתו" (תניא פל"ה בהגהה), שאין מציאות חשובה כלל מבלעדי ה'.

וזהו שנאמר על משה 'מן המים משיתיהו', שמשכו אותו מן המים, וע"פ חסידות הביאור הוא, שנשמתו 'נמשכה' ובאה מבחינת המים העליונים' ומבואר בספרי קבלה שהכוונה לבחינת החכמה דאצילות.

(ע"פ תו"א תצוה ד"ה ועשית ציץ זהב טהור)

4) ~ ~

כתיב

(ע"פ תו"א תרומה ד"ה מי יתנך כאח לי)

5) ~ ~
כתיב

(ע"פ תו"א תרומה ד"ה מי יתנך כאח לי)

6) ~ ~
כתיב

(ע"פ תו"א תרומה ד"ה מי יתנך כאח לי)

7) ~ ~
כתיב

(ע"פ תורה אור שמות)